

ROKOTIES DZILĀK

8. OKULTISMS SENATNĒ

Sazināšanās ar garu pasauli nav nekas jauns. Kopš vissenākajiem laikiem ļaudis ir nodarbojušies ar maģiju un burvestībām, skaitījuši burampantus, meklējuši padomu pie astrologiem un mirušo izsaucējiem. Ļaunu garu apsēstība un sazināšanās ar mirušajiem ir gandrīz tikpat veca kā vēsture.

Kad pirms 3500 gadiem Mozus gāja pie faraona un sacīja: „Atlaid manu tautu,” tas atbildēja: „Kas ir Kungs, ka man viņš jāklausa un jāatlaiž Izraēls? Ne es zinu Kungu, ne es laidīšu Izraēlu.” (2. Mozus 5: 1, 2) Lai izrādītu Kungam nicināšanu, faraons izraēliešu vergiem uzlika vēl smagākus pienākumus.

Dievs Mozum un Āronam lika vēlreiz doties pie faraona. Šoreiz savu prasību viņi apstiprināja ar brīnumu. „Ārons nometa savu spieķi faraona un viņa kalpu priekšā, un tas kļuva par čūsku.” (2. Mozus 7: 10) Ķēniņu tas neietekmēja: „Faraons sasauca savus gudros un burvjus, un arī viņi, Ēģiptes magi, ar savām burvestībām darīja tāpat. Ikviens nometa savu spieķi, un tie kļuva par čūskām.” (11. un 12. pants)

Varētu rasties jautājums – vai ēģiptiešu spieķi patiešām kļuva par čūskām vai tikai izskatījās kā čūskas. Lai kā tur arī nebūtu, „Ārona spieķis aprija viņu spieķus.” (12. pants) Tomēr nav šaubu, ka okultie spēki spēj paveikt patiešām brīnumus.

Daudzus gadus es esmu pavadījis Indijā, un man ir gadījies redzēt patiešām dīvainus skatus. Kādā ielas izrādē mākslinieks savam līdzdalībniekam iedūra sejā garu nazi tik dziļi, ka tas izdūrās ārā pa otru vaigu. Cietušais kļiedza, plūda asinis. Taču pēc izrādes beigām mākslinieka palīgs laimīgi devās projām, un nekas neliecināja, ka viņam šis brīnumdaris būtu nodarījis ko sliktu. Iespējams, nazis sejā neiedūrās – tas tikai tā izskatījās apkārtējiem.

Ēģiptē ir atrasti spieķi, kādus lietoja burvji. Sers Flinders Petrijs Faijamā ir atracis veselu Kahanas pilsētu, kur viņš atradis pierādījumus, ka lielumam skaitam semītu vergu likts būvēt piramīdas no dubļu ķieģeļiem ar salmu piejaukumu. Cita starpā atrasti arī daži burvju spieķi. Spieķi sastāvēja no vairākiem posmiem – tos varēja saspraust kopā, lai spieķis iznāktu garāks. Pašreiz tie atrodas Mančestras muzejā.

ASTROLOĢIJA SENATNĒ

Mezopotāmijā ir atrastas daudzas ķīļraksta plāksnītes, kam ir saistība ar astroloģiju. Liela daļa no tām ir iztulkotas. Teksti ļoti līdzinās horoskopiem, ko varam lasīt mūsu laikrakstos un žurnālos. Līdzīgas plāksnītes akadiešu, elamiešu un hitu valodās ir atrastas Sūsu pilsētā Persijā, Irākas Mari, Sīrijas Alalakā un Ugaritā, Turcijas Bogazkalā. Vissenākās attiecināmas uz Jaunasīrijas laiku - kādus 1000 gadus pirms Kristus.

Aramiešu teksti apstiprināja to, par ko agrāk bija tikai pamatotas aizdomas. Ūrā, Sīrijā un Babilonijā plaši tika piekopta mēness pielūgšana. Liela nozīme tika piešķirta mēness izskatam tā

dažādajās fāzēs. Dažas zīmes pareģoja gaidāmas nepatikšanas. „Ja, mēnesim lecot, tā ragi ir vienādi, pasaule ir briesmās.” „Ja mēness seja ziemeļu pusē ir dzeltena vai zaļa, pasaulē būs dārdzība un bads.”

Daži mēneši bija īpaši draudīgi. „Ja Tamuza mēnesī mēness seja ir zaļa, jūrā būs vētra, un ļoti liela visu grūto sievu kliegšana, jo postītājs nesīs nāvi.” „Ja Aba mēnesī mēness ir stāvus un aptumšots, Ēģiptē būs slepkavošana un dienvidos bads. Nīla būs zemu un neapplūdīs, un visiem kraukļiem trūks ēdamā.” „Ja mēness ir aptumsis Adara mēnesī, būs bads, un peles vairošies.”

DZIMŠANAS DATUMS

Dzimšanas datumam bija liela nozīme saistībā ar zodiaka zīmi. „Kas dzimis kādā nedēļas dienā Jupitera vai mēness zīmē, būs apdomīgs vadītājs. Viņš apņems divas sievas, un 57 gadu vecumā būs ķēniņa mantnīcas ierēdnis vai viņa pilī vadīs valsts lietas. Viņš nomirs 70 gadu vecumā.”

Cita formula apgalvo: „Kurš dzimis svētdienā Svaru zīmē zem Jupitera vai mēness, piedzimis īss, tievs un ar spožu seju, ja viņš piedzimis īpašās divās stundās.”

Ceļotāji acīmredzot varēja savus horoskopus pārbaudīt pirms brauciena uzsākšanas. Viens ieraksts vēsta: „Šodien ir laba jebkuram darbam – pirkšanai, pārdošanai vai ceļojuma uzsākšanai.”

Tirgotājiem, bez šaubām, vajadzēja pievērst uzmanību labvēlīgajam brīdim svarīga darījuma veikšanai. „Mēneša 18. diena ir ļoti labvēlīga pirkšanai, pārdošanai, sēklu stādīšanai, celtnes būvēšanai vai ceļojuma uzsākšanai. Tā ir labvēlīga verga vai īpašuma iegādei, tirgus darbībām ar lopiem un sēklas sēšanai.”

Dažas receptes šķiet pamatotas uz varbūtības likumiem, un tām ir tikpat liela iespēja piepildīties kā mūsdienu horoskopiem. „Ja bērns tiek galā ar dienu, kurā ir piedzimis, tad viņš dzīvos, un tas, kurš tiek galā ar septiņām slimošanas dienām, atveseļosies.”

BĪBELE UN ASTROLOĢIJA

Pravietis Jesaja ap 700. gadu pirms Kristus bija sašutis par šīm pareģošanas mahinācijām: „Lai tad nāk un glābj tevi debesu vērotāji (citos tulkojumos – astrologi), tie, kas lūkojas zvaigznēs, tie, kas ik mēnesi izzina, kam jānāk pār tevi! Re, tie ir kā salmi, ko uguns aizdegusi, tie nevar glābt paši sevi no liesmu mutes.” (Jesajas 47: 13, 14)

Simts gadus vēlāk Babilonijā pravietis Daniēls parādīja ķēniņa astrologu nespēju paredzēt nākotni. Ķēniņam bija sapnis, kuru visi viņa gudrie vīri nespēja tam izskaidrot. „Noslēpumu, par ko ķēniņš taujā, nespēs izstāstīt ne gudrais, ne burvis, ne zīlnieks, ne zvaigžņu tulks,” Daniēls apgalvoja, „vienīgi Dievs, kas debesīs, spēj atklāt noslēpumus, un viņš var ļaut ķēniņam Nebukadnecaram zināt, kas notiks nākamajās dienās.” (Daniēla 2: 27, 28)

Zvaigžņu tulka amata skaidrojums diezgan precīzi atbilst mūsdienu astrologu praksei. Ir nepārprotami skaidrs, ka astroloģija tā laika Babilonijā bija labi nostādīta nodarbošanās, kurā tika izmantotas arī zodiaka zīmes.

ZODIAKA ZĪMES

Ap tūkstošo gadu pirms Kristus sāka parādīties zvaigžņu grupēšana dzīvniekus simbolizējošos zvaigznājos. Grieķi vēlāk šo zvaigznāju izvietojuma secību nosauca par „Zodiakos kyklos” jeb Dzīvnieku apli. Iespējams, ka Babilonijas laikā zodiaka apļa zvaigznājiem tika piešķirti divpadsmit līdzīga izmēra loki. Trešajā gadsimtā pirms Kristus šis zvaigžņotās debess plāns izplatījās arī Ēģiptē. Uz Denderas tempļa augšējā stāva griestiem redzama precīza zodiaka shēma. No šejienes tas izplatījās uz Romu un rietumu pasauli.

Astroloģija ir cēlusies no senatnē populārās saules dieva godāšanas – semītiem tas bija Šemešs, Ēģiptē Amons Ra, grieķiem Helioss. Saules pielūgšana dabīgi attīstījās līdz atziņai, ka arī zvaigznes un planētas ir dievības, kuras turklāt nosaka cilvēka likteni. Attīstoties zinātnei, ļaudis saprata, ka debesu ķermeņi nav dievi, taču uzskats, ka zvaigznes spēj ietekmēt uz zemes notiekošās lietas, joprojām ir palicis. Astroloģiskais šarlatānisms turpina zelt.

ZĪLĒŠANA

Cits nākotnes paredzēšanas vai ietekmēšanas paņēmiens bija zīlēšana. Viens veids zīmju iegūšanai attiecībā uz nākotni bija svaigi kautas aitas aknu pētīšana. Kad Nebukadnēcars nonāca krustcelēs, iespējams, pie Jērikas, viņam nebija skaidrs, vai pagriezties uz austrumiem un uzbrukt Amanai, vai doties uz rietumiem un vadīt armiju pret Jeruzālemi.

Ecehiēla 21: 26 vēsta: „Bābeles ķēniņš stāvēs krustcelēs, kur šie divi ceļi šķiras, un tur pareģot pareģos – viņš izsvaidīs bultas, vaicās dieviņiem un raudzīs upuru aknas.”

Mezopotāmijā ir atrasti vairāki no māla darināti aknu atveidi, uz kuriem rakstīti sīki norādījumi par svaigi kautu dzīvnieku aknu raustīšanās izskaidrošanu. Līdzīgi mūsdienu roku līniju skaidrošanai un ūdenī zīlēšanai, šādas nodarbes tika saistītas ar pārdabisku spēku iejaukšanos.

Rīkošanās saskaņā ar šādā veidā iegūtu padomu bieži sniedza pietiekami labus rezultātus. Tā tas noteikti bija Nebukadnēcara gadījumā, kurš Jeruzālei uzbruka un to iekaroja.

SPIRITISMS

Mūsdienās viena no vispopulārākajām pārdabisko spēku izpaušmēm ir sazināšanās ar mirušajiem.

Mana vecmāmiņa bija spiritiste. Viņas vīrs nomira pirms manas piedzimšanas, un pēc tam viņai bija iknedēļas tikšanās ar kādu mediju, kurš tai palīdzēja „sarunāties ar mirušo vīru”. Tās nebija ne halucinācijas, ne viltīga cilvēka roku veiklība. Vecmāmiņa ar šo parādību runāja par lietām, kuras varēja zināt tikai viņa un vekaistēvs. Nav nekādu iespēju, ka medijs būtu pats ieguvis tik intīmas ziņas.

Kad man bija sešpadsmit gadu, nomira tēvs. Māte regulāri konsultējās ar savu roku līniju lasītāju. Reiz māte uzrīkoja viesības, kurās viesu izklaidēšanai viņa uzlūdza arī šo plaukstu lasītāju. Viesi viens pēc otra gaidīja savu kārtu. Visbeidzot viņi vērsās pie manis un lūdza, lai es arī piedaloties. Man par šīm blēņām nebija nekādas intereses, taču par prieku mātei es tomēr piekritu.

H kundze paņēma manu plaukstu un rūpīgi to pētīja, bet es tajā brīdī saglabāju cinisku vienaldzību. Tad viņa sāka runāt. Mani sagaidot brīnišķīga nākotne, un es sastapšot tumšmatainu skaistuli – vārdu sakot, blēņas kā no grāmatas, līdz kundze sāka pieminēt dažas lietas, kas manā dzīvē tajā laikā notika – lietas, kuras ne H kundze, ne mana māte, ne kāds cits šajās viesībās nekādi nevarēja zināt.

Es ne tuvu nebiju pats labākais jauneklis savā apkārtnē. Es darīju dažas lietas, par kurām ļoti vēlējos, lai māte tās neuzzinātu, tāpēc steidzīgi pateicos H kundzei un gāju projām. Lai gan mūsu mājās nebija reliģijas un es neko nezināju ne par Dievu, ne Bībeli, neviens mani nevarētu pārliecināt, ka ar H kundzi nesazinājās kāds pārdabisks spēks, kas viņai par mani izstāstīja tādas lietas, kuras es būtu gribējis paturēt nevienam nezināmas.

SAULA DILEMMA

Vēsturē senākais pierakstītais seanss atrodams 1. Samuēla 28. nodaļā. Ķēniņam Saulam bija pienācis viņa karjeras izšķirošākās kaujas priekšvakars. Spēcīgā filistiešu armija bija iebrukusi Izraēlā un apmetusies Jezreēlas līdzenumā. Saula karaspēks bija sapulcināts uz netālā Gilboas kalna, un ķēniņš izmisīgi centās uzzināt, ko tagad darīt. „Sauls iztaujāja Kungu, bet Kungs viņam neatbildēja ne sapņos, ne ar lozēm, ne praviešiem.” (1. Samuēla 28: 6)

Tas ir diezgan šokējoši daži cilvēkiem, kuri uzskata, ka Dievs atbildēs uz jebkuru dedzīgu lūgšanu. Taču dedzīgums nekad nespēs aizstāt paklausību. Pravietis Samuēls bija teicis Saulam: „Paklausība ir labāka par upuriem un uzklausišana – par auna taukiem.” (1. Samuēla 15: 22) Sauls nebija ņēmis vērā pravieša padomu. Viņš vēlējās rīkoties tā, kā pats uzskatīja par pareizu.

Augstais priesteris nēsāja krūšu plāksnīti, kurā bija iestiprināti *urīms* un *tumīms*, kas tulkojumā varētu nozīmēt gaisma un pilnība (3. Mozus 8: 8). Ja cilvēkam bija nepieciešama vadība, tas nāca pie augstā priesterā, kurš „ar urīmu lai jautā Kunga spriedumu. Kā tas saka, tā lai dara.” (4. Mozus 27: 21)

Acīmredzot dievišķā gaisma apspīdēja urīmu, ja atbilde bija jā, un ēna krita uz tumīmu, ja atbilde bija negatīva. Taču, kad Sauls ar urīma palīdzību vēlējās saņemt atbildi, „Kungs viņam neatbildēja”. Saulam vajadzēja saprast iemeslu. Viņš bija nokāvis Dieva priesterus Nobā, svētnīcas atrašanās vietā (1. Samuēla 22: 18, 19). Tā kā Sauls jau bija atraidījis Dieva nozīmētā pravieša Samuēla doto padomu, viņš vairs nesaņēma atbildi ne sapņos, ne ar praviešiem.

ENDORAS BURVE

Savā izmisumā Sauls griezās pie spiritistu medija. Dievs tādu rīcību bija aizliedzis: „Nevērsieties pie garu izsaucējiem un nemeklējiet zintniekus, tie jūs padara nešķīstus! – es esmu Kungs, jūsu Dievs.” (3. Mozus 19: 31) Vēl vairāk – Dievs bija pavēlējis, ka „vīrs vai sieva jūsu vidū, kas ir garu izsaucēji vai zintnieki, lai mirtin mirst, tādus lai nomētā akmeņiem.” (3. Mozus 20: 27) Savas valdīšanas sākuma gados Sauls šo likumu bija pildījis.

Taču tagad Sauls atradās nelaimē; viņam bija vajadzīga palīdzība, un no Dieva tā nenāca. „Tad Sauls teica saviem kalpiem: „Sameklējiet man kādu sievu, kas prot izsaukt mirušo garus, es došos pie viņas un meklēšu atbildi caur viņu.”” (1. Samuēla 28: 7)

„Viņa kalpi tam teica: „Redzi, Endorā ir mirušo garu izsaucēja.”” (7. pants)

Endora atrodas Gilboas kalna pakājē. Tas nozīmēja, ka ķēniņam un viņa pavadoņiem vajadzēja šķērsot frontes līniju, lai tur nokļūtu, taču Sauls bija gatavs uzņemties jebkādu risku, lai saņemtu nepieciešamo padomu.

Ierodoties seansa vietā, „sieva prasīja: „Ko man tev izsaukt?” Viņš teica: „Izsauc man Samuēlu!”” (11. pants) Dīvaini, ka Sauls meklēja palīdzību no miruša vīra, kura padomu, tam dzīvam esot, viņš bija nicinājis.

Trešajā pantā teikts, ka Samuēls bija miris, taču tālāk minēts, ka „sieva ieraudzīja Samuēlu”. Kaut kas parādījās, un viņa domāja, ka tas ir Samuēls. Šis kaut kas sievietei tūlīt pat pateica kādu lietu, ko viņa līdz šim nezināja. Tā pagriezās pret ķēniņu un bailēs izsaucās: „Kāpēc tu mani piekrāpi? Tu esi Sauls!” (12. pants)

Sauls sievieti nomierināja un vaicāja, ko tā redzot. Viņa atbildēja: „Es redzēju Dievu (cits iespējams tulkojums – garu, pārcilvēcīgu būtni) kāpjām augšā no zemes ... vecs vīrs kāpj augšā, ietīnies apmetnī.” (13., 14. pants) Tad notika saruna starp Saulu un spoku, kuru viņš domāja esam Samuēlu.

Ir pilnīgi skaidrs, ka šī parādība nebija Samuēls. Samuēls bija miris, un Dievs ziņo, ka „mirušie nezina neko.” (Mācītājs 9: 5) Ja Dievs Saulam neatbildēja caur praviešiem, tad tas nebūtu noticis arī caur Samuēlu. Ja Samuēls būtu nemirstīga būtne, viņš nebūtu vairs vecs vīrs. Ja viņš šajā laikā atrastos debesīs, tam nebūtu jākāpj augšā no zemes. Taču kaut kas Saulam parādījās, kāds ar viņu runāja, un pareģojums piepildījās. Sauls un viņa dēli nākamajā dienā krita kaujā.

Tad kas īsti bija tas, ko šī sieviete uzsauca augšā? Tas noteikti nebija no Dieva, jo „Sauls nomira, būdams neuzticīgs Kungam... turklāt viņš bija iztaujājis mirušo garu izsaucēju.” (1. Laiku 10: 13)

VELNS IR REĀLA BŪTNE

Bībele māca, ka velns ir īsts. Tas parādījās Kristum kā reāla būtne un kārdināja viņu pārvērst akmeņus par maizi. Tas aizveda Kristu uz dievnama jumta malas un mudināja viņu mesties zemē. Beidzot velns uzveda Kristu ļoti augsta kalna virsotnē un piedāvāja viņam visas šīs pasaules valstis par vienu vienīgu kārdinātāja pielūgšanu (Mateja 4: 1-11).

Jaunā Derība ziņo par daudziem gadījumiem, kad velns apsēda cilvēkus, kuri piekāpās viņa vadībai. Mariju Magdalēnu bija apsēduši septiņi jauni gari (Lūkas 8: 2). Sātans 2. Korintiešiem 11: 14 ir nosaukts par gaismas eņģeli, un Jēzus par viņu runā kā par šīs pasaules valdnieku (Jāņa 14: 30). Velns ieradās debesīs, un viņam tika atļauts iznīcināt Ījaba ganāmpulkus un nogalināt viņa bērnus (Ījaba 1: 12-19).

MILJONIEM EŅĢEĻU

Dievs Visumā nav viens. Ap viņa troni ir ”tūkstošu tūkstoši un miriādu miriādes” eņģeļu (Atklāsmes 5: 11). Tie nav mirušo gari, jo pie Ēdenes dārza vārtiem tika nosūtīti eņģeļi, kad šajā pasaulē vēl neviens nebija nomiris (1. Mozus 3: 24). Tās ir reālas būtnes, kas pārākas par cilvēkiem (Ebrejiem 2: 7). Vienam eņģelim ir pietiekami daudz spēka, lai nakts laikā nonāvētu 185 000 kareivju (2. Ķēniņu 19: 35).

Enģeļus Dievs izsūta, lai viņi „kalpotu to labā, kam jāamanto pestīšana” (Ebrejiem 1: 14). Un „Kunga enģelis ir ap tiem, glābj tos, kas bīstas Kunga.” (Psalmi 34: 7)

Pirms šīs pasaules radīšanas plašo enģeļu pulku galva bija Lucifers, (Mirdzošais vai Gaismas nesējs). Dievs viņam teica: „Tu, pilnības paraugs, gudrību guvies un skaistumu smēlies, Ēdenē miti, Dieva dārzā.” (Ecehiēla 28: 12, 13) „Tu tiki svaidīts par sargātāju ķerubū... nevainojamas bija tavas gaitas kopš dienas, kad tiki radīts...” (14., 15. pants)

Lai gan šī žēlabu dziesma ir attiecināta uz Tīras ķēniņu, vārdu izvēle nepārprotami norāda, ka Dievs pirmkārt te ir domājis Luciferu, kas bija aiz Tīras ķēniņa stāvošais Jaunais spēks. Piemēram, Tīras ķēniņš nekad nav bijis Ēdenē, taču Lucifers tur bija. Jesajas 14: 4-14 Dievs līdzīgi vēršas pie Bābeles ķēniņa kā Lucifera pārstāvja.

Tātad Lucifers bija enģelis, radīta būtne, nevainojams savās gaitās, taču kaut kas nogāja greizi. Viņā tika atrasta netaisnība (Ecehiēla 28, 15). Dievs teica: „Kā gan no debesīm nokriti, mirdzošais rītausmas dēls!... Tu domāji savā sirdī: es debesīs uzkāpšu, augstāk par Dieva zvaigznēm uzcelšu savu troni, ... šķitīšos kā pats Visuaugstais” (Jesajas 14: 12-14)

VAI VELNU RADĪJA DIEVS?

Kādēļ Dievs radīja tādu būtni, kura varēja kļūt tik šausmīgi nepareiza? Tādēļ, ka Dievs visiem saprātīgajiem radījumiem ir devis izvēles brīvību. Viņš nepiespiež paklausīt. Dievs vēlas, lai viņam kalpo labprātīgi, aiz mīlestības. Nebija nekāda iemesla, lai Lucifers nomaldītos no ceļa. Viņš ieņēma godājamu stāvokli debesu pagalmos, taču sāka sevī lolot lepnumu un godkāri, līdz beidzot izaicināja pašu Dievu.

Tad kāpēc Dievs viņu neiznīcināja? Tā kā Luciferam bija tik augsts stāvoklis un izcila gudrība, viņam piemita lielas spējas maldināt citus enģeļus. Ja Dievs Luciferu būtu iznīcinājis, enģeļi nebūtu pilnīgi izpratuši, ar kādiem jautājumiem tiek riskēts. Viņi Dievam būtu kalpojuši aiz bailēm, nevis mīlestības. Uzticīgajiem enģeļiem un pārējam Visumam bija nepieciešams laiks, lai ieraudzītu, kurp noved Lucifera organizētā sacelšanās.

Beigu beigās Luciferu izmeta no debesīm. „Izcēlās karš debesīs – Mihaēls un viņa enģeļi sāka karu ar pūķi. Un pūķis un viņa enģeļi karoja. ... Milzu pūķis tika satriekts – sensenā čūska, ko sauc par velnu un sātanu, kas maldina visus pasaules iedzīvotājus, - viņš tika nomests un līdz ar viņu nomesti viņa enģeļi.” (Atklāsmes 12: 7, 9)

Sātana krāpšana bija tik viltīga, ka viņa pusē nostājās trešā daļa enģeļu, kas arī tika izraidīti no debesīm (4. pants). Pa pasauli ložņā milzum daudz *velnu*, kas cenšas pievilt cilvēkus un radīt postu.

Atklāsmes 5: 11 teikts, ka debesīs ap Dieva troni ir „tūkstošu tūkstoši un miriādu miriādes” enģeļu. Ja Dievam debesīs kalpo vismaz 100 miljoni uzticīgu enģeļu, un viena trešdaļa no sākotnējā skaita sekoja Luciferam, tad mums visapkārt jābūt vismaz 50 miljoniem ļauno enģeļu.

SĀTANS TĒLO MIRUŠOS

Šiem ļaunajiem enģeļiem ir lielas spējas. Viņi var darīt brīnumus (Atklāsmes 16: 14), un tie var runāt ar cilvēkiem. Viņi pazīst cilvēkus, kas virs zemes dzīvojuši, un viņi prot attēlot mirušos. Viņi ir tie, kas parādās mirušo izsaukšanas seansos, atklādami noslēpumus, ko zinājuši vienīgi

tuvi draugi. Ļaunie gari spēj attēlot jebko, pat Jaunavu Mariju. Ar to viņi iegūst milzīgu spēju maldināt ļaudis un likt tiem domāt, ka mirušie joprojām ir dzīvi.

Ēdenes dārzā velns pieņēma čūskas izskatu un uzrunāja Ievu, tai teikdams: „Mirt jūs nemirsiet.” (1. Mozus 3: 4) Kopš tā laika viņš nav mitējies censties uzturēt dzīvus šos melus.

Taču tie, kas tic Dieva Vārdam, ir gudrāki. Kad ķēniņam Dāvidam nomira tikko dzimušais dēls, viņš teica: „Bet nu viņš ir miris – kam man vairs gavēt? Vai es varu atsaukt viņu atpakaļ? Es gan došos pie viņa, bet viņš pie manis neatgriezīsies.” (2. Samuēla 12: 23)

Pirms daudziem gadiem man gadījās apmeklēt kādu namu Sesnokā, Austrālijā. Aizkari bija aizvilkti, un visa māja slēpās krēslā. Gaidot atbildi uz savu klauvējienu, mani pārņēma tāda dīvaina bailu sajūta. Beidzot durvis atvērās, un es sāku sarunāties ar mājas saimnieci, kura šķita nomākta. Drīz vien es uzzināju iemeslu. Viņa man pastāstīja, ka vīrs esot miris, un ka viņai bijis viens vienīgs dēliņš, divgadīgs puika, vārdā Ronijs. Sieviete stāstīja, kā Ronijs mēdzis sēdēt viņai uz pleciem, kad tā gājusi iepirkties. Viņa ļoti mīlējusi savu dēliņu. Taču arī Ronijs nomiris, un tas viņai bijis šausmīgs trieciens.

Dažus mēnešus vēlāk, iedama iepirkties, viņa sajutusi uz pleciem pazīstamo smagumu. Viņa paraudzījies augšup, un, jā, tur kā parasti sēdējis viņas mazais Ronijs! Kundze apgalvoja, ka kopš tā laika mazais Ronijs itin bieži sēžot viņai uz pleciem.

Velns sēž uz pleca

Tas bija kaut kas šausmīgs. Es nodrebēju, iedomājoties vien, ka cilvēks var iet pa ielu, un tam uz pleciem sēž dzīvs sātans. Es centos tai izskaidrot, ka viņas dēliņš guļ aizmidzis kapā, mierīgi gaidīdams atnākam Jēzu, kas tam atkal dos dzīvību. Es stāstīju, ka tas ir kāds ļauns eņģelis, kurš nežēlīgi tēlo viņas mazo Roniju, taču viņa nebija pārliecināma. Kādu laiku vēlāk vietējā avīzē es pamanīju sludinājumu. Ronija māte piedāvāja citiem sērojošiem ļaudīm satikties ar saviem aizgājušajiem draugiem. Viņa bija sākusi darboties kā profesionāla mirušo garu izsaucēja.

„Un, kad viņi jums teiks: „Prašājiet garu izsaucējus un zintniekus, kas čiepst un bubina!” - vai tad tautai nav jāizjautā savs Dievs, nevis par dzīvajiem mirušie?” (Jesajas 8: 19) Retoriskais jautājums nepārprotami pauž Dieva viedokli šajā lietā.

DZĪVĪBU SNIEDZ VIENĪGI JĒZUS KRISTUS

Dievs nevēlas, lai kāds ietu bojā. Jēzus teica: „Es esmu nācis, lai ... būtu dzīvība, un būtu pārpārēm.” (Jāņa 10: 10) Dieva Dēlam nebija viegli pieņemt cilvēka lomu. Apbrīnojama ir doma, ka tas, kurš piedzima Marijai, kurš dzīvoja kā cilvēks, patiesībā bija Dievs. Viņu neatpazīna un negodāja. Viņš bija „nicināts un ļaužu atstumts” (Jesajas 53: 3) – tā pret viņu izturējās tie, kuru līdzību viņš bija pieņēmis. Taču Jēzus to visu panesa, lai mums būtu ne tikai vienkārši dzīvība, bet tā būtu „pārpārēm”.

Tie, kuri pieņem Kristu par savu Glābēju, saņems ne tikai mūžīgo dzīvību kaut kad nākotnē, bet arī tagad iegūs mieru un prieku. Taču lielākā daļa ļaužu šo piedāvājumu atraida. Pakļaušanās Dieva likumiem tiem ir nepieņemama. Tie vēlas dzīvot paši pēc sava prāta. Tie izvēlas vairāk ticēt horoskopiem, sazināties ar mirušo izsaucējiem un zīlniekiem, nevis doties pa ticības un paklausības ceļu.

Skumjā balsī Jēzus sacīja farizejiem: „Bet jūs negribat nākt pie manis, lai jums būtu dzīvība.” (Jāņa 5: 40) Viņš ir vienīgais dzīvības avots. „Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīga dzīvība.” (Jāņa 3: 16)